

Seçimlere Dair

Ne Postallar Ne De Seçimler!

Şilili Anarşist Tutsaklar

17.12.2021

Şilili tutsaklardan yıkıcı ve anarşist sözler. İktidarın ve onun kapitalist sürekliliğinde kartların yeniden dağıtılmasına karşı: Ne postallar ne de seçimler, yalnızca mücadele!

Öyle görünüyor ki, vatandaş olmanın gerekliliklerine göre, bu coğrafyanın tarihinde yeni bir dönüm noktasına ulaşıyoruz; sırtımız uçurumun kenarında kendimizi köşeye sıkıştırdık ve eğer bir şey yapmazsak, aşağı düşmemiz kaçınılmaz olacak; görünüşe göre Şili devletinin hükmettiği coğrafyada tıpkı soğuk savaşta olduğu gibi tüm insanların geleceğini ve asgari geçimini tehlikeye atacak derecede düşman olan iki politik cephe arasındaki açıktan bir savaşa tanıklık ediyoruz, bir kan gölüne.

Bir tarafta savaş çılgınlıkları “Komünizm ya da Özgürlük!” diye yükselirken diğer taraftan “Demokrasi ya da Faşizm” diye yükseliyor. Böylesine dramatik bir senaryoda, bu bağlamla yüzleşmek için önümüze bu kan gölünü ebediyen durdurabilecek anahtar niteliğinde bir araç konuldu: seçimlere katılmak, özgürleştirici bir silah olarak oy hakkı.

Bizler kör ya da sağır değiliz, bunun ve bu coğrafyada gerçekleşen pek çok farklı olayın farkındalığıyla yürüyoruz, ama kendimizle bu olayların arasına mesafe koymuyoruz, onun yerine mevcut durumun korunmasını isteyen her türlü bürokratik aşamaya savaş ilan ediyoruz.

Bu iki sözde farklı sistemle olan yanlış yüzleşmenin geçerliliğini tamamen reddediyoruz, bir savaş durumunda her zaman eksen Demokrasi ve Sermaye'nin yönetilmesi olmuştur ve olmaya devam edecektir; iki farklı politika arasındaki “savaşın” varlığı, yalnızca demokrasi-sermaye sisteminin mevcut büyüklüğünü meşrulaştırmaya çalışır, “çeşitli” özerlik ve sözde tüm farklı görüşler için yerinin oluşu, hiçbir şekilde reddettiğimiz bir sistem veya toplum için kabul görmeyi istemizi sağlamaz, biz sistemin sunduğu seçenekler arasında bir başka politikacı olmayı istemiyoruz, bütün seçenekleri ve onları destekleyen yapıyı yok etmek istiyoruz. Bizim seçimle ilgili şovlarla ve seçim mizansenleri ile, referandumlarla, oylarla ve daha fazlasıyla işimiz yok, bizim için bunlar yalnızca gitarın akort vidasının ayarlanmasından, empoze edilen mevcut düzenin görünüşünü ve temposunu sabit tutmak için burjuvazinin kartları yeniden dağıtmasından ibaret.

Eminiz ki, bu seçimin sonuçları ne olursa olsun aslında hiçbir şey değişmeyecek. Baskının yönetilmesi ve değiştirilmesi için rekabet edenlerden öte, bürokratik dünya, ve dahası seçimler, hiçbir zaman bizlerin olmadı. Bu yolla, oy veren, özgürce otoriteyi birinden alıp bir başkasına vermeyi tercih eden herkes, tut-saklaştırma, militarize etme, katletme emrini veren iktidarla aynı derecede suçludur. Oy veren herkes, seçim yoluyla otonomilerinin bir kısmını devrediyor, baskı zincirini, dahası devletin güçlendirilmesini seçiyor demektir. Hiçbir yönetimin parçası olmayacağız, 80'li yılların sonunda yapmadığımız gibi, şimdi de yapmıyoruz, deneyimli politik iktidar, bu bağlamın cepheleştirici karşı koyuşuna -silahlı direniş grupları gibi- nefes alacak alan bırakmamak için basit bir evet ya da hayır yoluyla gerçek bir mest oluşun her türlü görüntüsünün tabutuna son bir çivi çakmak için tasarlanmış bir seçim sahnesi, bir korku saltanatı kurdu.

Bu noktayla beraber yıkıcı konumumuzu halihazırda onardık ve bundan beri aslında hiçbir şey değişmedi.

Gerçek şu ki bu yazının amacı vatandaşların seçim süreçlerine katılımı hakkında ikna ve hatta teorizasyon yapmak değildir ve olmamalıdır,, talepkar olmak veya itaatkar kitleyi kendi kriterlerimize göre ölçmek doğru değildir; ilgi noktası, kendilerine “muhalif birey” ve hatta yıkıcı, devrimci, anarşist veya isyancı diyen çok sayıda karakterin seçimlere katılma ve hatta spesifik olarak bir adaya oy verme çağrılarını yaptıklarını okumamızdır.

Yaptıklarını meşrulaştırmak için sundukları bazı argümanlar, temel olarak “korunmasız” muhalif azınlıkları çerçevesinde, -her zaman devlet tarafından korunan- insan haklarının kaybedilmesiyle ilişkilidir.

Temsil edebileceği değişimden bihaber değiliz, kurumsal muhafazakar bir söylevin köklü kabulü, -şu anki bağlamdan çok da farklı olmayan- dinamik yabancılaşmış toplumun büyük bir kısmı, ama biz -her türlü- gerçek mücadeleden bahsediyoruz, anarşist, muhalif ya da devrimci pozisyon, asla tek işlevi altında yatan dinamikleri sorgulamadan demokratik katılımın kapsamını genişletmek olan, muhalif bireyliğimizi bize ait olmayan bir alanda seyreltmeye sürükleyen kurumsal “entegrasyona,” bütün farklılıklarımız ve özelliklerimizle teslim olmayı, kurumlar veya toplum tarafından onaylanmayı istememelidir. İniş çıkışla-

rından bağımsız olarak insan haklarını spesifik aralıklarda artırıp azaltsalar da, baskının yöneticilerinin -şu an yeterince reddedilen bir terim olan- “haklarımızı,” garanti etmesini beklememizin yakışsız olduğunu belirtmek kimseyi incitmez, özgürlüğümüze tam otonomiyle, kendi araçlarımızla ulaşacağız. Ne kurumsallaşma, ne de değişik fikirler ya da politikalar bireyde ve kolektif pratiklerde gerçek bir değişimi sağlayamaz. Özgürlüğümüzü kısıtlayan dinamiklerle çatışmada savaşılar, ama hepsinden öte sürekli bir eleştiriyile, bireyin içsel gelişimiyle savaşılar, seçimle veya vatandaş katılımıyla değil.

İktidarla yüzleşmeyi seçmiş olan bireyler ve alanlar arasında tamamen uzlaşmış gibi görünen bir meseleden tekrar bahsetmek şaşırtıcı bir şekilde gerekli hale geliyor. Kimin muhalif olup olmadığını söylemeye hakkımız yok, bu bizim işimiz değil, iddiayı hayata geçirebilecek tek şey sözün ve eylemin uyum içerisinde olmasıdır; eğer bir tarafta mevcut olanla arada tam bir kopuş öneriliyorsa, kapitalizmin veya her türlü otoritenin ortadan kaldırılması için sürekli çağrılar yapılır, söylemesi acımasıdır ki bu yönlerini doğrulamak için sundukları asgari yöntem, sermayenin demokratik kurumsallığını kuvvetlendirmeye yarayan oyları politik bir “araç” olarak kullanmak, iki yıldan biraz uzun bir süre önce sallanıyor gibi görünse de.

Pratiğin ve sözlerin arasındaki bu devasa uçurumun kendilerini “devrimci” olarak konumlandıran bireylerin temel ilkesi olduğunu düşünmüştük; her geçen gün artarak sözlerin anlamını kaybetmesi ve “eleştirel” bireylerin birincil motivasyonunun radikal estetik üzerine bahse girmek olması bunu doğruluyor.

Eğer çatışmayı bütün şekilleriyle ele alma becerisinden yoksunsak, tiksindiğimiz kitlenin ve bu sefil gerçekliğin yok edilmesi hakkında vaaz verenlerin konforu ve tutarsızlığıyla boyun eğmeye devam etmek için daima liderlerine ve figürlerine tapan bir sürünün parçası olan, “uyanmış” veya örgütlü olduğunu iddia edenlerin bir parçası oluruz.

Bastırılma, hapisane ve ölüm, Diktatörlük zamanında Concertación ve Chile Vamos hükümetleriyle bunları canlı canlı yaşadık ve eminiz ki Apruebo Dignidad’ın hükümetinden farklı olmayacak, Frente Social Cristiano’dan bir başkanla daha az kötü olacak. Kim yönetirse yönetsin, amaçlarımız değişmeyecek: Devletin ve Kapitalizmin yok edilmesi, baskıcı araçların; hükmedilme ve hükmetme ihtiyacına son verilmesi. “Daha az kötü” ile veya “daha insancıl” yeşil kapitalizmle ilgilenmiyoruz.

İddiamız mı? Bizi karakterize eden kırılmaz inadımızla iddiamız hala aynı: kimsenin ve hiçbir şeyin kurtarıcısı ya da temsilcisi olmadığımızın farkındalığıyla, kendimiz için, sınırsız ve durdurulamaz çatışmayı derinleştirmek ve genişletmek. Yüzleşmeyi tercih ettiğimiz bireyseldir, çünkü anlıyoruz ki darbe vurarak kendimizi özgürleştirmeye başlıyoruz ve eğer başkaları da bu yolu seçerse ne güzel, ama eğer seçmezlerse bu cesaretimizin kırılması, inançlarımızdan vazgeçmemiz ve kurumsal yola düşmemiz ve onu onaylamamız için bir sebep değildir. Bizler aydınlanmış değiliz, hele ki gelmekte olana karar verecek olanlar hiç değiliz, ama pratiklerimizle, fikirlerimizle uyumlu davranmamızla olduğumuz gibi anlaşılabiliriz, isyancı davamız ve isyanı büyüten anarşist, muhalif ve isyancı karmaşa; savaş yolumuz ancak böylece özgürleşmenin elle tutulur bir olasılığına dönüşür.

Devlete ölüm, yaşasın anarşi!

İnanç bizimdir!

Sefillik sürdükçe isyan sürecektir!

Mónica Caballero Sepúlveda (San Miguel Kadın Hapishanesi)

Pablo Bahamondes Ortiz (C.D.P Santiago 1 Cezaevi)

Francisco Solar Domínguez, Marcelo Villarroel Sepúlveda, Juan Aliste Vega, Joaquín García Chancks (C.P Rancagua Cezaevi)

Anarşist Kütüphane

Şilili Anarşist Tutsaklar
Seçimlere Dair
Ne Postallar Ne De Seçimler!
17.12.2021

04.01.2022 tarihinde şuradan alındı: barikathaber.org

Çeviri: Umut Adnan Aydemir, Barikat Haber

Çevirenin Notu: Huechuraba polis merkezine ve Şili'nin içişleri bakanının ofisine olmak üzere iki adet bomba postaladığı için tutsak edilen Francisco Solar'ın ve onunla birlikte Tánica şirketinin binasına iki adet bomba koymaktan ve sayısız eylemden tutsak olan Mónica Caballero'nun da aralarında bulunduğu 6 tutsak anarşistin, sosyalist Gabriel Boric'in %55,7 oyla Şili'nin yeni iktidarı olduğu seçimin hemen öncesinde yazdıkları yazının çevirisini sizlerle paylaşıyoruz.

İngilizce Aslı: In the context of the elections

İspanyolca Aslı: Ante el contexto electoral. Palabras anárquicas y subversivas

tr.anarchistlibraries.net